

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 31. Concilium Romanum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Sæculum XI. tiit. Complura Opera ab Alfano edita
A.C. 1059. eum inter Scriptores Ecclesiasticos hujus
 sæculi celebrem effecerunt. Desiderius
 Capuam ad Monasterium S. Benedicti
 missus, ibique Præpositi officium obire
 iussus, Ecclesiam restauravit. Postmo-
 dum, cum Fridericus Abbas Fastigium
 Sedis Apostolicæ consecutus fuisset &
 nomen Stephani IX. sibi assumpsisset, ab
 eo Romam vocatus, Abbas ejusdem Mo-
 nasterii eligitur, atque Legatus ad aulam
 Constantinopolitanam designatur. Edi-
 ficia Monasterii Cassinensis omnia repa-
 ravit, quartus Cassini Restaurator post
 S. Benedictum, Petronacem, & Aliger-
 num merito habitus.

§. XXXI.

Concilium Romanum.

tom. 9. Conc. p. 1105. Ap. Grat. dist. 23. c. 1. Eodem anno millesimo quinquagesimo
 nono, mense Aprili, Nicolaus II. Papa
 Romæ Concilium celebravit, cui Episco-
 pi centum & tredecim præter Abbates,
 Presbyteros, Diaconosque interfuere.
 Concilii locus fuit Palatium Lateranen-
 se in Basilica Constantini, Sacris Evan-
 geliis in medio positis. Seditibus
 omnibus Papa dixit: *Novistis, dilectissi-
 mi Fratres, quanta defuncto Stephano An-
 tecessore nostro hæc Apostolica Sedes a Si-
 moniacis adversa pertulerit, usque adeo,
 ut ipsa Petri navicula periclitari videretur.*

tur. Unde ut futuris casibus provide oc-
curramus, auctoritate Patrum nixi decer-
nimus, & statuimus, ut Papa (*) fatis fun-
cto inprimis Cardinales Episcopi de eli-
gendo Successore deliberent, deinde Cardi-
nales Clericos advocent, & tandem Cleri-
corum aliorum populiue consensus acce-
dat. Memores simus illius sententiæ, quam
Beatus Leo Antecessor noster protulit.
Nulla, inquit, ratio finit, ut inter Epi-
scopos habeantur, qui nec a Clericis sunt
electi, nec a populo expetiti, nec ab Epi-
scopis illius provinciæ, cum iudicio Me-
tropolitæ, consecrati. Et quia Papa Me-
tropolitam non habet, Cardinales Episcopi
procul dubio Metropolitanani vice fungun-
tur.

Papa autem eligatur de gremio Eccle-
siæ Romanæ, si reperitur idoneus, secus
ex alia advocetur, salvo debito bonore di-
lecti filii nostri Henrici, nunc Regis, &
Deo concedente futuri Imperatoris, sicut
ipsi promissimus, & salva reverentia illius
Successorum, qui ab Apostolica Sede hoc
ius personale impetraverint. Quod si
pravorum potentia tanta fuerit, ut sine-
ra & gratuita electio in Urbe fieri non
possit, Cardinalibus Episcopis, reliquis
Uu 5 Cle-

(*) Hic videmus, qua ratione Ius eligendi
Summum Pontificem tandem ad solos Cardinales
pervenerit.

Sæculum XI.
A.C. 1059.

Clericis, Laicisque Catholicis, etsi numero paucis, potestas sit, in quocunque loco visum fuerit, Papam eligendi. Et si post electionem bellica tempestas, vel quodcunque aliud obstaculum, ab hominum malitia profectum, prohibeat, ne de more in Sacram Sedem introduci queat, nihilominus auctoritate gaudeat, ut Legitimus Papa Ecclesiam Romanam regendi & de omnibus ejus Bonis decernendi, quod Beatum Gregorium ante suam consecrationem fecisse cognovimus.

Si quis contra hoc nostrum Decretum eligatur, ordinetur aut throno imponatur, anathema sit & cum omnibus consciis tanquam Antichristus, Usurpator, & Christianæ Religionis destructor depositus. Nec in hac causa unquam audiat. Plura alia dira denunciantur violatoribus hujus Decreti, cui Papa, Bonifacius Episcopus Albanensis, Humbertus S. Rufinæ, Petrus Ostiensis, nempe Petrus Damiani, alique numero septuaginta sex Episcopi cum Presbyteris & Diaconis subscripserunt. Hic Privilegium personale dicitur Jus Imperatoris Pontificis electionem approbandi, quod tamen in contextu hujus Historiæ jam per complura sæcula stabilitum perspeximus. Romana Curia hoc tempus, quo Rex Henricus minorennis erat, in suum commodum vertere voluisse videtur.

In

In eodem Concilio Romano tredecim Canones conditi sunt, atque primus memorati Decreti de Electione Summi Pontificis compendium est. Deinde prohibetur, ne quis Missæ Presbyteri intersit, quem certo scit concubinam alere. Quicumque Presbyter, Diaconus, aut Subdiaconus, qui post Constitutionem Leonis Papæ concubinam duxerit, vel retinuerit, Missam celebrare, in Missa Evangelium vel epistolam legere, in Sanctuario dum Sacrum Officium peragitur manere, aut portionem suam de redditibus Ecclesiæ percipere non præsumat. Illi Clerici, qui secundum eandem Constitutionem castitatem servarunt, juxta Ecclesias, pro quibus ordinati sunt, simul manducent & dormiant, & quidquid illis ab Ecclesiis provenit, omnibus commune sit. Monentur, ut ad vitam Apostolicam, id est communem, pervenire studeant. Hæc est Canonorum Regularium origo. (*) Aliquis

Sæculum XI.
A.C. 1059.tom. 9. Conc.
p. 1099.c. 3.
Canones
Concilii Ro-
mani.

c. 4.

c. 8.

(*) Facilius Nili originem quam Canonico-
rum Regularium, eorumque Regulæ constans
principium invenias. In Opusculis posthumis
R. P. Magistri Christiani Lupi Ord. FF. Eremita-
rum S. Augustini lego, quod subjungo: *Literis
Erasmus ait, Regulam scriptam ac datam solis
Sanctimonialibus, idque ex occasione tumultus
istius*

Sæculum XI. quis Presbyter duas Ecclesias simul nun-
 A.C. 1059. quam obtineat. Nullus monachi habi-
 tum suscipiat, quod speret, se Abbatem
 futurum.

c. 7.

Præterea Decretum peculiare contra
 Simoniacos editum, in quo sine ulla mi-
 sericordia deponi jubentur. *De illis ve-
 ro, inquit Papa, qui a Simoniacis gratis
 ordinati sunt, quæstionem jam diu agita-
 tam resolvimus, & ex indulgentia conce-
 dimus, ut in acceptis Ordinibus mancant.
 Nam tanta est multitudo illorum, qui ita
 ordinati fuere, ut circa eos rigorem Cano-
 num adhibere nequeamus. Nihilominus
 Successoribus nostris omnino interdiciamus,
 ne quis pro Regula habeat hanc nostram
 indulgentiam, quam temporum necessitas
 a nobis extorsit. Sed deinceps si quis se
 ab eo, quem Simoniacum noverit, ordina-
 ri patiatur, uterque deponatur.*

Ut

*istius facti in Monasterio quopiam, cui præfue-
 rat Germana Augustini Perpetua; Gabriel au-
 tem Pennotus scriptam & datam ait primo Ca-
 nonicis Regularibus, ac dein Monialibus commu-
 nicatam. Verum utrique male. Constanter
 enim dico, primitus eam ab Augustino scriptam
 ac datam Fratribus Eremitis prope Hipponem
 in agro Valeriano, ac ex intervallo communi-
 catam tam Regularibus Canonicis, quam Sancti-
 monialibus &c.*

Ut hæc Concilii Romani Decreta ob-
servari curaret, Papa Nicolaus, data ad
Episcopos, Clericos & Fideles Gallia, præ-
sertim Aquitania & Vasconia epistola,
partem eorum, quæ statuta fuerant, si-
gnificavit, verisimiliter quæ in istis pro-
vinciis magis erant necessaria, videlicet
Decretum de Clericis concubinas habentibus,
quos Nicolaitas appellat, & illud de Clericorum
continentium vita communi. Item in ea Epistola præcipit,
ut Clerici Apostatae, qui dimissa Tonsura
sua Professioni renunciant, excommunicentur.
Rursus qui spoliant peregrinos, Clericos,
monachos, feminas, vel pauperes inermes.
Qui grassatores Asylum Ecclesiarum violant
in circuitu sexaginta passuum, si sit major
Ecclesia, & triginta passuum, si sit Sacellum,
excommunicentur.

§. XXXII.

Berengarius retractat.

Berengarius Romam venerat sedente
Nicolao secundo, confusus præsidio il-
lorum, quos suis beneficiis sibi devinxerat.
Sed opinionem suam defendere non
ausus, Nicolaum Papam & Synodum
centum & tredecim Episcoporum rogavit,
ut sibi Formula scripta Fidei, quæ
tenenda esset, traderetur. Hoc negotium
commissum est Cardinali Humberto, qui
Formu-

p. 1096.

ep. 8.

Lanfr. de corp.

c. 1. 2.